

життя, вони просто підтримували ворожу сторону. Найсміливіші, найвитриваліші та ті, кого найбільше дістало рабське життя, вийшли і здійснили революцію, змінили наш світ. Цим людям ми маємо завдячувати багато чим, адже усунули від влади тих, кого так ненавиділи.

Та все це розмови. Можна багато говорити про Майдан, Революцію Гідності, про події, які відбувалися у центрі Києва. Це усім загальновідомі факти. Кожен міг спостерігати ці події по телебаченню або Інтернету. Та ніхто нічого не знає про життя киян. Ніхто, окрім людини, яка в той час жила у Києві, нічого не може сказати про простих людей. Як ми тоді жили? Мабуть, це риторичне запитання. Ми й самі не знаємо як справді ми тоді жили. Ті страшні декілька місяців 2014 року закарбуються у нашій пам'яті назавжди, навіки. Кожного дня кожен киянин буде пам'ятати про ті події.

Дітям не дозволяли виходити на вулиці, зачинялися школи. Але багато хто не розумів, що справді коїться, що це таке — революція? Допоки не почалися перші вбивства. Декілька людей загинули в моєму Голосіївському районі. Це важко зрозуміти і уявити, що під твоїм будинком можуть закласти вибухівку, і ти просто розірвешся на маленькі шматочки, навіть не уявляючи, що таке могло статися зараз і з тобою. Це дійсно не зрозуміло, коли у новинах передають, що в твій район по трасі прямує колона автобусів із титушками. Про це важко навіть подумати. Люди просто тікали із Києва хоча б на декілька днів, а потім, коли все затихало, поверталися додому, до рідного міста.

Приємно чути, коли говорять, що Київ — місто героїв. І це не пусті слова, цим словам є підтвердження — революція, яку ми перейшли два роки тому. І важко на душі, коли згадуєш про ті події, про ті страшні часи, коли кажуть загинуло десять осіб, двадцять, сімдесят п'ять, а потім говорять про Небесну сотню. Ці люди навіки залишаться у нашій пам'яті, адже вони створили історію. Історію, якою пишаємося, хоча і знаємо, як важко вона нам далася. Але саме вона два роки тому об'єднала всю нашу країну. І ми стали цілісною нацією, яка готова захищати свою Батьківщину, свою рідну землю, свій дім. Саме Революція Гідності об'єднала нас і показала, що так має стояти за свою землю народ.

Київ — серце України, який пережив низку невдач та руйнувань. Звичайно, зрозуміло, що найстрашніші події завжди починаються у столиці, та все ж незвично подумати і побачити, що саме тут вони почалися. Але Київ наша столиця, ми маємо берегти і шанувати її.

Хоча боротьба за волю не була припинена із закінченням Майдану, і в нас почали бойові дії на сході за боротьбу українських земель, ми маємо пам'ятати, що Україна у будь-яких обставинах є вільною та незалежною. Україна — наша країна, ми маємо плекати її. Київ — це місто змін і надій, і саме ми можемо все змінити, змінити на краще, але потрібно пам'ятати, з чого маємо розпочати, що зробити в першу чергу. Пишайтеся своїм рідним містом Києвом, любіть та розвивайте його, адже він найкращий!

Присвячую Руслані Леонідівні

*Я не скидаю з п'ядесталу любов, однак
переживши любов, збагнув силу й велич ненависті.*

*І упевнився, що вони не антиподи, а
сіамські близнята кожної людської долі
й людства загалом.*

В. Баранов. «Смерть по-білому»

Дві тисячі ... рік, Київське море

Його ще здорове, і воднораз не таке вже й молоде серце час від часу боліло. Щоправда, не тим фізичним болем, коли в грудях давить, нестерпно пече, що аж дихати важко, коли наростають в людині з нічого виниклі кольки і розливається по тілу некерована паніка, коли мліють руки й ноги, а на лобі проступають холодні краплі поту.

Серце його почало боліти якоюсь непоясненою внутрішньою образою на свою долю від того часу, як він себе пам'ятає, бо не було відповіді — чому саме йому планида влаштувала сирітське дитинство, чому він виростає без батька й матері, чому він, вихованець закритого шкільного закладу для сиріт і напівсиріт, не ходить до нормальної школи як тисячі його однолітків, чому він ніколи не мав своєї власної іграшки, свого м'яча, не кажучи вже про нездійсненну мрію — велосипед. Чому по вихідних, коли приїздив дзеленчливим напівдерев'яним і напівчервоним трамваем із Святошинської околиці до центру міста на вулицю Червоноармійську в комуналку до діда й баби, то мав випрошувати в них десять копійок на кіно, коли його дво-